

www.eknihyzdarma.cz

Jirka s kozou

Kapitola 1

Jirka s kozou

Karel Jaromír Erben

Zveřejněno s laskavým
souhlasem pana Radka
Rychnovského <http://literatura.rychnovsko.cz/>

Byl jeden král a měl dceru, a tu nemohl žádný rozesmát, byla pořád smutná. Tak ten král povídal, komu se podaří, aby se zasmála, tomu že ji dá. A byl jeden pastýř a měl syna, říkali mu Jirka. Ten povídá: "Táto, půjdu taky zkusit jestli bych ji

rozesmál. Na vás nechci nic, jenom tu kozu." - Ta koza byla taková, když on chtěl a řekl: "Kozo, drž!", že každého, kdo šel kolem, držela, a ten pak musel u ní zůstat. - A táta řekl: "No tak jdi."

Tak Jirka tu kozu vzal a šel, a potká jednoho, ten měl nohu na rameně. Jirka povídal: "Ty, pročpak máš tu nohu na rameně?" - A on: "Když ji sundám, tak doskočím sto mil." - "A kam jdeš?" - "Na službu, kdo mě vezme." - "Tak pojd' se mnou."

Šli dále a potkali zas jednoho, měl prkýnko na očích. "Ty, pročpak

máš na očích to prkýnko?" - A on: "Když to prkýnko zdvihnu, tak vidím sto mil." - "A kam jdeš?" - "Na službu, chceš-li mě vzít. - "I proč ne, vezmu. Pojd' taky se mnou." Ušli kus cesty, potkali třetího kamaráda, ten měl láhev pod paží a místo zátky držel v ní palec. "Ty, pročpak tam ten palec držíš?" - "Když ho vytáhnu, dostříknu sto mil, a co, chci, všechno zastříknu. Chceš-li, vezmi mě taky do služby, může to být k tvému štěstí a k našemu taky." - A Jirka mu na to: "No tak pojd'."

Potom přišli do města, kde byl ten král se smutnou princeznou, a

nakoupili si na tu kozu pentli. Zašli do jedné hospody, a tam už bylo zařízeno, až takoví lidé přijdou, aby jim dali jíst a pít, co budou chtít, že to král všechno zaplatí.

Jirka a jeho kamarádi kozu celou pentlemi ovázali a dali ji do sednice šenkýři, aby se o ni postaral. Ten ji dal do přístěnku, kde jeho dcery ležely. Jirka zavolal: "Kozo, drž!"

Ten hospodský měl tři dcery, a ty ještě nespaly. Tu řekla Manka: "Oh, kdybych mohla taky takovou pentli mít! Půjdu a odvážu si nějakou z té kozy." - Ta druhá, Dorla, povídá: "Nechod', on to ráno pozná." - Ale

Manka šla přec. A když se dlouho nevracela, řekla ta třetí, Káča: "Jdi tam pro ni." - Dorla šla, vidí, Manka stojí u kozy. Třepla ji po zádech: "Pojd', nech toho!" a už se od ní nemohla odtrhnout. - Když to trvalo hodnou chvíli, volá Káča: "Pojd'te už, neodvažte je všechny!" Šla a třepla Dorlu po sukni, a už taky nemohla pryč, musela u ní zůstat.

Ráno si milý Jirka pospíšil a šel pro kozu a vedl to všechno pryč, Káču, Donu i Manku. Šenkýř ještě spal. Šli přes ves, rychtář koukal z okna. "I fuj!" povídá, "Kačenko, co to, co to?" Šel a popadl ji za ruku,

chtěl ji odtrhnout ale zůstal u ní taky. V uličce potkali pastýře, jak žene stádo krav, býk se otřel o Káču, uvázl, a Jirka ho taky vedl.

Potom přišli před zámek a z toho vyšli ven sloužící, a když celý ten průvod viděli, šli ke králi a povídali mu: "Och pane, máme tu takovou zvláštní podívanou: už tu byly všelijaké maškary, ale tohle tu ještě nebylo." Hned tu královskou dceru vyvedli nahoru k oknu, ona se podívala a zasmála se, až se zámek otrásl.

A teď se Jirky ptali, co je zač. On, že je pastýřův syn a že mu říkají

Jirka. A oni na to, že to nemůže být, že mu tu princeznu nemohou dát, protože je prostého rodu, leda že by ještě něco vykonal. Jirka povídá: "A co?" A oni, že sto mil odtud je studánka, jestli z ní za minutu přinese koflík vody, tak princeznu dostane. Milý Jirka řekl tomu, co měl nohu na ramene: "Ty jsi povídal, když sundáš tadytu nohu, že doskočíš sto mil." - Ten odpověděl: "Ó to já snadno dokážu!" Sundal nohu, skočil a byl u studánky. Ale potom chybělo už jen maličko do doby, kdy se měl vrátit, a on pořád nepřicházel. Tu řekl Jirka druhému

kamarádovi: "Ty jsi povídal, když zdvihneš to prkýnko z oči, že uvidíš na sto mil; podívej se, co tam dělá." - "Och pane, on tam u studánky leží. Och jemináčku, on tam usnul!" - "To bude zle," povídá Jirka, "už má čas se vrátit. Ty třetí, ty jsi povídal, když vytáhneš palec z té láhve, že dostříkneš sto mil; chutě stříkni tam, ať vstává." Třetí kamarád vytáhl palec z láhve a stříkal daleko, daleko. Jirka povídá tomu druhému: "Podívej se, jestli už se tam hýbá nebo co dělá." - "Och pane, už vstává - utírá se - už nabírá vodu:" - Potom ten první skočil, a než se nadáli, už tu

byl s vodou, zrovna včas.

Ale na zámku řekli, že musí vykonat ještě jeden kousek. Nedaleko ve skále je takové zvíře, jednorožec, ten jim mnoho lidí hubí; jestli ho Jirka shladí ze světa, že tu princeznu dostane. Vzal si tedy své pomocníky a šli do lesa k té skále, šli a přišli ke smrčíně. Našli tam tři pelechy, uválené od tří zvířat. Jedno z nich hubilo lidi. Jirka a jeho kamarádi si nabrali kamení a šišky a vlezli nahoru na strom. A když si ta zvířata lehla, pustili dolů kámen na jedno z nich, na jednorožce. A ten řekl tomu druhému zvířeti: "Dej

pokoj, nešťouchej mě!" - Ale to odpovědělo: "Já ti nic nedělám." - A zas na toho jednorožce zeshona pustili kámen. - "Dej pokoj, už jsi mi to udělal podruhé." - "Vždyt' já ti nic nedělám!" - Pak se popadli a prali se, až se váleli po zemi. A ten jednorožec chtěl to druhé zvíře probodnout; ale ono uskočilo a jednorožec, jak se po něm prudce ohnal, zapíchnul se svým rohem do stromu a nemohl ho vyndat ven. Jirka se svými kamarády skočil ze smrku dolů, ta dvě zvířata utekla a tomu třetímu, jednorožci, usekli hlavu, vzali ji na ramena a nesli ji do

zámku.

Tam viděli, že Jirka zase ten kousek dokázal. "Co budeme dělat? Snad mu přece musíme princeznu dát!" - "Ne, pane králi," povídá jeden sloužící, "to nemůže být. Vždyť je prostého rodu, aby dostal královskou dceru! My ho musíme ze světa sprovodit." - Král na to přikázal, aby poslouchali, co bude Jirka mluvit, podle řeči že poznají, co je zač a jak na něj. Na zámku bydlela jedna žena, ta to slyšela a pak Jirkovi povídala: "S tebou nebude dnes dobře, chtějí tě sprovodit ze světa." - "I toho se nebojím, už když mi bylo sotva

dvanáct let, zabil jsem jich jednou ranou dvanáct." Ale to bylo tak, když mu máma upekla placku, vlítlo mu na ni dvanáct much a on je naráz zabil.

To když na zámku slyšeli, řekli; "Jinak to nepůjde, než že ho musíme zastřelit!" Potom dali nastoupit vojáky, že mu udělají slávu, že ho budou oddávat na nádvoří. Tak ho tam vyvedli a vojáci chtěli už do něho vypálit. Ale Jirka řekl tomu, co držel v láhvi místo zátky palec: "Chutě vytáhni palec a všechno zastříkni!" - "Ó pane, to já rád udělám." Vytáhl palec a všecky je

zastříkl, až byli všichni slepí a žádný nic neviděl.

Na zámku když viděli, že to jinak nepůjde, řekli mu, aby šel, že mu tu princeznu dají. Potom ho oblékli do pěkných královských šatů a byla svatba.

A já jsem na té svatbě taky byla: měli tam muziku, zpívali, jedli a pili; bylo masa, koláčů, všeho plné ošatky, a vodičky plná vědra. Dnes jsem šla, včera jsem přišla: našla jsem mezi pařezy vejce, hodila jsem ho jednomu na hlavu a udělala jsem mu pleš, má ji doposud.